

Sygn. akt II W 1766/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela publicznego Janusza Wiśniewskiego z Komendy Miejskiej Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 14.01. i 20.01.2016 roku sprawy przeciwko **C. D. (1) synowi W. i T. z domu F. urodzonemu (...)** w P. obwinionemu o to, że w okresie od 01 grudnia 2014 do 18 marca 2015 w miejscowości S. gm. B. z działki nr.(...)dokonał wyrębu i kradzieży drzew w ilości dębu sztuk 1, jesionu sztuk 2, jaworu sztuk 11, osiki sztuk 23 łącznej wartości 414,5 złotych na szkodę E. M. (1)

- tj. za wykroczenie z art. 119§1 kw

ORZEKA:

Obwinionego **C. D. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez

żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 1766/15

UZASADNIENIE

Komendant Miejski Policji w P. wniósł o ukaranie C. D. (1) za to, że w okresie od 1 grudnia 2014 roku do 18 marca 2015 roku w miejscowości S. gm. B. z działki nr (...) dokonał wyrębu i kradzieży drzew w ilości dębu sztuk 1, jaworu sztuk 11, osiki sztuk 23 o łącznej wartości 414,50 zł na szkodę E. M. (1), tj. o wykroczenie z art. 119§1 kw.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W grudniu 2014 roku C. D. (1) dokonał wycinki drzew w obszarze granicznym między jego nieruchomością w miejscowości S. (działka nr (...)), a nieruchomością E. M. (1) (działka nr (...)). W tym czasie granice między nieruchomościami nie były na gruncie wyznaczone. Działkę nr (...) pokrzywdzona nabyła od Skarbu Państwa i nieruchomość ta nie była w ogóle użytkowana przez długi czas, co skutkowało zatarciem granic. Ostatecznie granice między działkami wznowiono po dokonaniu powyższej wycinki - w marcu 2015 roku, zaś za usługę geodety w tym zakresie należność uiszczył C. D. (1). W tym czasie okazało się, że C. D. (1) dokonując wycinki drzew w grudniu, wyciął również drzewa znajdujące się na działce nr (...), tj. 1 sztukę dębu, 11 sztuk jaworu, 23 sztuki osiki. Wartość tych ściętych drzew - w oparciu o pomiary terenowe - wyceniło Nadleśnictwo P. na kwotę 414,50 zł.

Ponadto C. D. (1) i E. M. (1) zawarli ugodę w tej sprawie - C. D. (1) uiszczył na rzecz pokrzywdzonej kwotę 414,50 zł za zabrane drzewo, 1000 zł tytułem zadośćuczynienia, zobowiązał się również nie dochodzić od pokrzywdzonej zwrotu kosztów wyznaczenia granicy. Pokrzywdzona warunki te zaakceptowała, po czym C. D. (1) uiszczył na jej rzecz kwotę 1414,50 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień C. D. (1) oraz zgromadzonych w aktach dokumentów, po części również na podstawie zeznań pokrzywdzonej. Wskazać w szczególności należy, iż Sąd dał wiarę twierdzeniom C. D. (1), że nie miał zamiaru dokonać zaboru cudzych drzew, a wyciął je w świadomości, iż czyni to jeszcze na swojej działce, albowiem jego twierdzenia są logiczne i przekonujące. Skoro jego działka ma kształt litery C, zaś działka pokrzywdzonej położona jest w otoczeniu z trzech stron nieruchomości C. D. (1), wcześniej należała do Skarbu Państwa i nie była użytkowana przez długi czas, to oczywiste jest, że granice rzeczywiście uległy zatarciu tak na gruncie, jak i w świadomości właścicieli tych nieruchomości. Wprawdzie między sąsiadami od pewnego czasu istniał już spór co do przebiegu granic, ale podkreślić należy, iż - w ocenie Sądu - to pokrzywdzona nie podjęła żadnych działań w celu ponownego ustalenia granic. Uczynił to dopiero sam C. D. (1), wynajmując geodetę. Pokrzywdzona wprawdzie rozgraniczenie zaakceptowała, ale nadal ma niezrozumiałe pretensje do sąsiada, podnosi chociażby, że nastąpiło to bez jej udziału, ale przecież w żaden sposób w kosztach wyznaczenia granic nie partycypowała. Uznać więc należy, iż C. D. (1), dokonując wycinki drzew, rzeczywiście działał w błędnym przekonaniu co do rzeczywistego przebiegu granic, na co wskazuje jego wola zwrotu drewna czy też uiszczenia za niego zapłaty, nadto dokonanie rozgraniczenia nieruchomości. Z kolei postawa pokrzywdzonej ukierunkowana jest wyłącznie na korzyść majątkową - pokrzywdzona nie zamierzała w ogóle partycypować w ustaleniu granic, domagała się zbyt wysokiej kwoty za drewno, nie chciała też przyjąć od C. D. (1) oferty zwrotu drewna.

Wskazać też należy, iż pokrzywdzona uparcie wyceniała wartość skradzionego drewna na kwotę 6000 zł. Stwierdzić należy jednak, iż wycena załączona do akt przez oskarżyciela publicznego, a dokonana przez Nadleśnictwo w oparciu o wartość drewna ściętego i jego kubaturę, jest rzetelna i przekonująca. Z kolei wycena pokrzywdzonej oparta została na wartości drewna sprzedawanego przez tartak, a więc drewna poddanego już obróbce. Objętość drewna ściętego jest nieadekwatna do objętości drewna obrobionego - drewna obrobionego jest oczywiście mniej, a wartość jednostki objętości jest większa. Zatem za rzetelną należy uznać wartość drewna ustaloną na kwotę 414,50 zł przez Nadleśnictwo, które profesjonalnie przecież trudni się wycinką i sprzedażą drewna pochodzącego bezpośrednio z lasu, nie zaś z tartaku.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 119 § 1 kw, karze podlega ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 250 zł.

W niniejszej sprawie, wzięwszy pod uwagę stan faktyczny, Sąd doszedł do przekonania, że C. D. (1) nie popełnił zarzucanego mu wykroczenia.

Należy zauważyć, iż od strony podmiotowej istotą kradzieży jest zabór rzeczy celem przywłaszczenia, czyli chęć zabrania rzeczy dla siebie - zamiar wyjęcia rzeczy spod władztwa innej osoby i włączenia skradzionego mienia do majątku sprawcy lub postąpienia z nim jak z własnym, co wskazuje na zamiar bezpośredni sprawcy. Tymczasem

nie sposób uznać, iż C. D. (1) dokonał wycinki drzew i zabrał je dla siebie z takim właśnie zamiarem. Otóż C. D. (1) działał w niniejszej sprawie w błędnym przekonaniu, że dokonuje wycinki drzew w granicach własnej działki. W tym zakresie należy dać wiarę jego twierdzeniom, skoro działka pokrzywdzonej wcześniej należała do skarbu Państwa, a że nie była użytkowana przez długi czas, to granice uległy zatarciu tak na gruncie, jak i w świadomości właścicieli tych nieruchomości. Na dobrą wolę C. D. (1) wskazuje dokonanie wyznaczenia granic i poniesienie tego kosztów, chęć zwrotu drewna oraz ostateczne rozliczenie się z pokrzywdzoną.

Rozważywszy powyższe okoliczności Sąd uniewinnił C. D. (1) od popełnienia zarzucanej mu kradzieży, albowiem nie można przypisać mu zamiaru dokonania czynu zabronionego.

Z tych względów kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa.